

[Fr. Andersen.]

højet til Lov, vil Tillægget til de Tal, jeg nys har nævnt, for den enkelte i Gennemsnit gaa fra 2 Kr. til lidt over 3 Kr.; jeg tror dog, at ærede Medlemmer maa erkende, at det fremdeles vil være meget beskedne Lønninger, her bliver Tale om. Hvad Arbejdstiden angaar, maa man sige, at naar den strækker sig fra en 52 til 53 Timer og til 57 Timer, er den i vor Tid urimelig høj, og dette, at der sker en Afkortning paa 1 Time pr. Uge inden for de forskellige Grupper, er heller ikke noget, som med Føje kan gøres gældende som Modargument. Jeg vil altsaa derfor hævde, at der ikke sagligt set er nogen Begrundelse for at mene, at Forholdet er godt, saaledes som vi nu kender det, og jeg kan ikke komme til andet Resultat end dette, at man i Virkeligheden har taget sig sit Ansvar for let, naar man har ivret eller agiteret, eller hvad man nu vil, mod Mæglingsforslaget ud fra den Forventning og sikre Forvisning, at Regeringen nok, naar det kom til Stykket, skulde rage Kastanierne ud af Ilden og hindre, at det gik galt. Jeg erkender ogsaa, at naar man er kommet ind i noget saadant, er der intet andet at gøre end det, der nu vil ske, idet vi alle maa være enige om, at det ikke lader sig forsvare, at der udbryder en Konflikt paa det her foreliggende Grundlag, en Konflikt, der vil komme til at true vor Smørekspørt og vil gaa ud over Mælketilførselen til Byerne. Naar andre ikke kender deres Ansvar, er det lykkeligt at vide, at Regeringen gør det. Derfor haaber jeg ogsaa, at Tinget hurtigst muligt vil vedtage det foreliggende Lovforslag, som jeg anbefaler til Vedtagelse.

Brorsen: Jeg kan sige, at det bliver hyppigere og hyppigere, at Rigsdagen skal beskæftige sig med et Forhold som det, der omhandles i det Lovforslag, vi har til Behandling i Dag. Det er ikke saa længe siden, at vi havde Typografkonflikten, Konflikten inden for de grafiske Fag i Hovedstaden, i hvilken Situation Statsministeren ogsaa kom med et Forslag, der gik ud paa, at Rigsdagen skulde afgøre Konflikten mellem de to Parter. Gaar vi lidt længere tilbage i Tiden, har vi Slagterikonflikten. Det var det samme, som gjorde sig gældende ved den Lejlighed, nemlig at Forligsmandens Forslag skulde ophøjes til Lov. Mon vi ikke kunde blive enige med hinanden om, at det er en meget uheldig Udvikling, vi her er inde i? Det kan ikke være Meningen, at Rigsdagen skal etableres som et stort

Lønningsudvalg, der har at træffe Beslutninger om Lønninger ude i Erhvervslivet. Vi savner ganske og aldeles Betingelser for at kunne udføre det Arbejde paa en god Maade, fordi vi ikke har Kendskab til de Forhold, der er Tale om derude. Derfor tror jeg, som sagt, at det er meget uheldigt, at Rigsdagen saaledes den ene Gang efter den anden skal etableres i Virkeligheden som et Lønningsnævn, der skal træffe Afgørelse mellem Parterne.

Hvad nu angaar Konflikten mellem Mejerierne paa den ene Side og Mejeristerne paa den anden, kan man, naar man ser paa de Lønninger, der er Tale om, ikke sige, at de er særlig høje, men deres Højde maa jo ses i Forhold til Landbrugets hele Stilling. Det kan ikke nytte, at vi hæfter Opmærksomheden ved det ene uden samtidig at tage det andet med, og jeg er aldeles overbevist om, at blandt i alt Fald langt den overvejende Del af den danske Landbefolkning er der i og for sig ikke noget, man hellere vil end lønne sine Medarbejdere saa godt, som det overhovedet er muligt. Men, som sagt, vi kender Erhvervets Stilling gennem de senere Aar, og selv om der er indtraadt en Bedring, kan man alligevel ikke sige, at Landbruget er inde i gode Forhold.

Jeg skal lade alt dette ligge. Jeg mener, at det har vi til syvende og sidst ikke Betingelser for herinde at dømme om, at dømme Parterne imellem. Jeg skal holde mig til det mere principielle i Lovforslaget, og der mener jeg, at det er en særdeles uheldig Praksis, vi er kommet ind paa, at Forligsmandens Mæglingsforslag i de enkelte Konflikttilfælde bringes her ind paa Rigsdagens Bord, og at den højtærede Statsminister, at Regeringen forlanger, at dette Mæglingsforslag skal ophøjes til Lov. Det er i og for sig let at skrive saadant et Lovforslag, for det er bare at bestemme, som i det foreliggende Lovforslag, at det, Forligsmanden har stillet op, fra Rigsdagen at vedtage. Vi har tidligere fra Vestres Side gjort opmærksom paa det uheldige i hele denne Udvikling, som vi, som sagt, kommer dybere og dybere ind i, at Forligsmanden, paa denne Maade Enemand, som han har været det i dette Tilfælde, etableres som Højesteret i Arbejdsstridigheder. Jeg mener, at det, at man efterhaanden danner Skole paa disse Omraader, kommer med det ene Forslag efter det andet, i høj Grad forflygtiger Ansvaret. Man møder meget almindeligt den Udtalelse netop i denne Tid, naar der er ved at opstaa Konflikt, at det gør i og for sig ikke noget videre, om Parterne